

К 78/Д 96

1200000868808

РУСЕНСКА НАРОДНА
ОПЕРА

K 752

78
—
996

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

Носител на ордена „Червено знаме на труда“

ДЖОАКИНО РОСINI

СЕВИЛСКИЯТ БРЪСНАР

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868808

Сезон 1974 — 1975 година

448445

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CEBRITONNEL BYFOHAP

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ВЕЛИКИЯТ ИТАЛИАНСКИ КОМПОЗИТОР РОСИНИ СЕ РОДИЛ НА 29 II 1782 ГОДИНА В ПЕЗАРО. Бащата на Росини — градски тръбач, бил арестуван през 1797 г. от папските власти за участие в патриотичните движения. След като бил освободен посъгил на работа в пътуваща оперна трупа като оркестрант.

Прекрасният глас и изключителна музикалност на младия Росини рано обърнали внимание на околните. Той пял в църквите на Пезаро и Луго, а през 1804 година когато семейство Росини се преместило в Болоня, той започнал системно да изучава хармония и контрапункт. През 1806 година Росини вече започнал да работи като аккомпаниятор, клавесинист, а по късно и като диригент и хормайстор на оперната трупа в града. През същата година 14-годишният музикант получил и почетното звание — член на Болонската музикална академия. Чувствувайки непълнотата на своите познания, Росини постъпил в музикалния лицей, където учил теория на композицията и свирил на виолончело. По това време се появила и първата му опера „Деметрий и Полибий“ (поставена в 1812 година). Задълбочената работа над партитурите Хайдн и Моцарт оказало сериозно влияние при формирането на стила на младия композитор.

След като завършил лицей, Росини се посветил изцяло на оперното творчество. От 1810 до 1813 година той създавал по няколко музикално-драматични произведения на година: „Брачна полица“.

„Странен случай“, „Синьор Брускино“, „Коприявената стълба“, „Пробният камък“, „Кир във Вавилония“. Но името му станало известно в цяла Италия с „Танкред“ и „Италианката в Алжир“. В годините на подем на национално освободителното движение в Италия, прогресивните обществени кръгове виждали в действеното и съвременно по дух творчество на Росини възраждането на традициите на националното изкуство. Арията на Танкред, „За всички тревоги“ по свидетелство на Стендал, се пееа по улиците на североиталианските градове. През 1815 г. Росини написал „Химн на независимостта“. Патриотичните тенденции в музиката на Росини и възторженото отношение на публиката към нея подбудили австрийската полиция да установи надзор над композитора.

През 1815 година Росини заел мястото на постоянен композитор при театъра „Сан Карло“ в Неапол, за който написал редица опери: „Елисавета Английска“, „Отело“, „Моисей в Египет“, „Мохамед II“. В тях налице е стремежът на композитора към високия патетичен стил, към ярките и героични образи, каквито е очаквала тогавашна Италия. Едновременно с тях Росини написал и други опери. В Рим той поставил „Севилският бръснар“ и „Пепеляшка“, а в Милано „Крадливата сърака“.

В ОПЕРИТЕ ОТ ДЕСЕТЕ ГОДИНИ НА XIX ВЕК И ОСОБЕНО В ГЕНИАЛНАТА реалистична музикална комедия „Севилският бръснар“ (1816 г.) напълно се разкрило дарованието на Росини — един от най-великите майстори на вокалното писмо, създател на ярки музикално-сценични образи. Росини се е стремил да драматизира жанра опера — серия, да насити с реалистично съдържание операта —буфа. В процеса на тези търсения той използвал опита на френската „Опера на спасението“ и музикалната трагедия на Глук. Сред произведенията на Росини от този период е и кантатата „Аврора“ посветена на Е. И. Кутузова, вдовицата на фелдмаршал Кутузов. В кантатата използвал в преработен вид мелодията на една популярна руска народна песен, която въвел след това и във финала на „Севилският бръснар“.

През 1882 година Росини оглавил италианската оперна трупа във Виена. Тук представенятията на неговите опери преминали с триумфален успех. В 1825 година във Венеция поставили „Семирамида“ — последната му творба за италианската сцена. През същата година композиторът посетил Париж и Лондон и бил назначен за директор на Италианския театър в Париж, а от 1826 година —

композитор при двора и главен инспектор по пеене.

Изучил френския оперен стил, с характерната за него широта при използването на оркестъра и хора и многообразие на драматургическите средства Росини преработил своите опери „Мохамед II“ и „Мойсей в Египет“. След тях Росини написал нови произведения: „Граф Ори“ (1828г.) и „Вилхелм Тел“ (1829г.) — най-хубавата опера на композитора в героико-романтичния жанр. Това е последната му. Росини умрял на 13 XI 1868 година в Рюен, близо до Париж.

В дълбоко реалистичното и народно изкуство на Росини са намерили отражение значителните промени в живота на Италия и цяла Европа, на националното самосъзнание и подема на творческите сили на народа. Най-хубавите му произведения се отличават с жизнена пълнота на образите, /особено в комичните опери/, с яркост на емоционалните контрасти и стремителност на музикално-драматургическото развитие. Музиката на Росини пленява със своето мелодическо богатство, тясно свързано с народната мелодика, с битовите музикални жанрове.

РУСЕНСКА
Носител на орден

СЕВИЛСКИ

АЛМАВИВА ИЛИ И

- Комична опер
- Либрето Чез
- По едноимен
- Първа част с

ДЕЙСТЕ

ГРАФ АЛМАВИВА

БАРТОЛО, лекар

РОЗИНА, негова възпитаница

ФИГАРО, бръснар

БАЗИЛИО, учител по музика на Розина

ФИОРЕЛО, слуга на Алмавива

АМБРОДЖО, слуга на Бартоло

БЕРТА, камериерка на Бартоло

ОФИЦЕР

НОТАРИУС

ЦВЕТА

Диригенти
ИВАН ФИЛЕВ

з. а. РОМЕО РАИЧЕВ

Концертмайстор
Александър Ганев

Изано: Дарина

НАРОДНА ОПЕРА
„Червено знаме на труда“

ЯТ БРЪСНАР

ЛИШНА ПРЕДПАЗЛИВОСТ

а в три действия
е Стербини
ата комедия на Бомарше
трилогията за Фигаро

УВАЩИ ЛИЦА:

тенор

бас

мечсопран

баритон

бас

бас

бас

мечсопран

баритон

без пеене

о-становка

А АНДРЕЕВА

Художник
МАРИЯ ТРЕНДАФИЛОВА

Пом. режисьори:

Мария Киселова.

Людмила Игрибозова

Хурумджиева

ПРЕДУТРИННА СЕРЕНАДА. В една от улиците на Севиля неколцина музиканти безуспешно се престарават. И този път граф Алмавива ще трябва да си отиде без дългоочаквания отговор от прелестното момиче Розина . . . Все пак внезапна, но щастлива среща изменя всичко и отчаянието веднага бива прогонено от надеждата. Нея донася с песента си Фигаро — този остроумник, който винаги лесно се справя с всякакви положения. Та свързването на двама влюбени е просто шега за него! Толкова повече, че в трудно достъпния дом на старика д-р Бартоло, той винаги е добре дошъл. Но . . . тишина! Вратата на балкона се отваря почти безшумно — Розина търси с поглед Графа. Колкото и да е неудобно, тя трябва да му предаде своята бележка. А как? Чрез хитрост, разбира се! Разгледан от настойника си д-р Бартоло, тя и този път ще

се пошегува с него: надналя е нощен лист от балкона и той трябва на минутата да го прибере. В това време Розина хвърля бележката си на все още непознатия ѝ любим и набързо разменя две три думи с него, защото ревнивният старик е много бдителен и разбрал, че е изигран, той в миг затвара всички врати и прозорци. Бедата всъщност не е беда. Не след дълго д-р Бартоло излиза от дома си. По съвета на Фигаро, Графът незабавно разкрива с песен любовта си, като се представя на Розина за скромния студент Линдор. И двамата влюбени искат да се срещнат, но пречките не са една и две. Затова пък Фигаро вече е скроил план — изход: Графът ще се вмъкне в дома на д-р Бартоло, като пиян войник, който търси квартира, и то още същия ден, защото старикът е решил тутакси да се ожени за храненицата си.

ИЗЛИШНА БЪРЗИНА И ПРЕДПАЗЛИВОСТ — когато младостта и любовта се съюзят те винаги надделяват. Това доказват самите Фигаро и Розина, които непрекъснато се състезават по остроумие. Така влюбеното момиче несведнаж измисля всевъзможни хитрости, за да заблуди своенравния си настойник и се отърве от досадните му ухажвания. По същия начин Розина се опитва да прикрие любовта си към Линдор и пред Фигаро, но сама попада в клопка, защото нему предава писмото до любимия. Находчивостта ѝ се изправя пред изпитание и при случайната ѝ среща с Линдор, дошъл да търси квартира, докато Фигаро никога не губи самообладание. Той с шеметна бързина се ориентира в обстановката, като търси

за всичко причинната и действа веднага. Не случайно ловко се скрива и подслушва разговора между д-р Бартоло и Дон Базилио — лукавият, гъвкавият и не по малко алчния учител по музика на Розина. От него Фигаро разбира, че мисията му е застрашена — Дон Базилио разчига на два силни аргумента: клеветата и своевременно то изготвяне на контракта за брак. Но разрешението не закъснява — граф Алмавива пристига облечен като войник у Бартоло. Веднага избухват мълниеносни пререкания между старика и пияния войник, който своеволничи така, че се вдига невъобразим шум. Вривата привлича вниманието на военния патрул, но размирникът „войник“ вместо да бъде арестуван, за почуда на всички, е освободен с почести.

ИСТОРИЯТА ВСЕ ПОВЕЧЕ СЕ ЗАПЛИТА. Но всяка остроумна шега с д-р Бартоло води стремително към щастлив завършек. Граф Алмавива е принуден често да сменя ролите си само и само да може да разговаря с Розина. Веднъж той е студент, втори път войник, а за трети се представя, като учител по музика: Дон Базилно е болен и „младият му колега“ ще го замести, толкова повече, че носи писмото на Розина до Графа, за да я изобличи. След такива уверения, предпазливият старик приема непознатия в дома си. Фигаро също е на своя пост. Той точно в този момент трябва да избърсне брадата на Доктора, за даде възможност, разбира се на двамата влюбени да уточнят съгласието на Розина и сключването на брака им. Но всичко не може да върви безпречетено — ето, че у Бартоло изневиделица се изгърсва Дон Базилно. Занизват се едно след друго увещания, че той е много болен, намесва се и една кесия пълна с пари и така се справят успешно с неканения гост. Процедурата с бръсненето на Бартоло продължава, уговорката между Розина и Графа взима своя най-сериозен характер, но подозрителният старик Линдор не е влюбен в нея — напротив той иска да отвлече панвицата и да я предаде на Граф Алмавива. Всичко се забърква невероятно много, та дори и времето.

НАДИГА СЕ СТРАШНА БУРЯ, но пак не попречва на плановете на Графа и Фигаро. Точно в уречения час те пристигат в дома на Бартоло, за да се срещнат с Розина. Тя обаче с хладен тон отказва да избяга с тях, заявявайки им, че няма да стане съпруга на граф Алмавива. И този път на помощ идва Фигаро. Той разкрива истината — Линдор не е никой друг, а самият граф Алмавива. Но каква е изненадата на тримата, когато разбират, че някой е махнал стълбата от балкона — бягството се осуetyава. И въпреки това бракът се сключва: Фигаро и заславеният Дон Базилио се подписват за свидетели на двамата млади и само миг преди завръщането на доктор Бартоло те вече са съпрузи. Горкият старик остава излъган — напразно се е надявал.

Така или иначе младостта и споделената обич заслужават веселие! . . .

Редакция на програмата
ОГНЯН СТАМБОЛИЕВ

Художествено оформление
ИВАН ХИТОВ

ХУДОЖНИЦИ ИЗПЪЛНИТЕЛИ: ХРИСТО АРНАУДОВ
И ПЕТЪР АНТОНОВ
ЗАВЕЖДАЩ ПОСТАНОВЪЧНАТА ЧАСТ: ПЕТКО ШОПОВ
ТЕАТЪРМАЙСТОРИ: ИВАН КИРОВ и ДИМИТЪР ДЖАМБАЗОВ
ХУДОЖЕСТВЕНО ОСВЕТЛЕНИЕ: ЦАНКО СОКЕРОВ
СВЕТЛИННИ ЕФЕКТИ: АНГЕЛ ХАРАЛАМПИЕВ
МЪЖКИ КОСТЮМИ: ДРАГАН ХРИСТАКИЕВ
ДАМСКИ КОСТЮМИ: АЛЕКСАНДРИНА ДИМОВА
ГРИМ И ПЕРУКИ: ГАНЧО ЛАМБЕВ
ТАПИЦЕРСКО АТЕЛИЕ: ТОДОРКА КИРОВА
ЖЕЛЕЗАРСКО АТЕЛИЕ: ВЛАДИМИР НЕДЕЛЧЕВ
ДЪРВОДЕЛСКО АТЕЛИЕ: ГОСПОДИН ИВАНОВ
РЕКВИЗИТ: ЦАНКО ДИКОВ.

